

Arrest

nr. 58 893 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 20 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2009 werd ingediend door :

*B., M.
geboren op (...) te Douar Isumatene*

*nationaliteit: Marokko
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands zou spreken, werkebereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft het argument dat betrokkene niet kan overleven in het land van herkomst: betrokkene legt geen enkel bewijs voor die zijn loutere verklaringen zouden kunnen ondersteunen.

Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het criterium andere prangende humanitaire situatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

(...).”

Op 16 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

•De betrokkene verblijft In het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnekomstdocumenterk. (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet In het bezit van een geldig paspoort en visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede de schending van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerster stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.A. omdat hij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen.

Verder stelt verweerster dat verzoeker zich evenmin kan beroepen op criterium 2.8B aangezien slechts een belofte tot tewerkstelling naar voor wordt gebracht en geen arbeidsovereenkomst.

De lokale verankering van verzoeker wordt evenmin weerhouden. De verwantschapsbanden worden evenmin weerhouden.

Het feit dat verzoeker niet kan overleven in zijn land van herkomst wordt evenmin weerhouden; het criterium andere prangende humanitaire situatie wordt niet weerhouden.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond bevonden en er werd op duidelijke wijze uiteengezet waarom verzoeker zich in casu niet kan beroepen op de criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn bewering als zou de beslissing niet gemotiveerd zijn met betrekking tot zijn voorgebrachte stukken en geen correcte redenen zou bevatten. Een eenvoudige lezing van de beslissing bewijst immers het tegendeel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze de beslissing verkeerdelijk gemotiveerd werd. Hij beperkt zich tot het geven van kritiek, doch slaagt er niet in de motivering te weerleggen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betoogt *"er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing."* Uit het verdere betoog van verzoeker leidt de Raad af dat verzoeker de eerste bestreden beslissing viseert. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt

derhalve niet geconcretiseerd voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Verzoeker laat na uiteen te zetten wat de *“werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing”* volgens hem zijn. Alleszins stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. De bestreden beslissing verwijst naar haar juridische grondslag zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en legt uit dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 omdat hij geen wettig verblijf of poging hiertoe aantoonde voor de periode voor 18 maart 2008. Verzoeker voldoet niet aan het criterium 2.8.B van vermelde instructie omdat hij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorlegt. Voorts antwoordt de bestreden beslissing op het criterium *“andere prangende humanitaire situatie”* dat verzoeker geen bewijs voorlegt betreffende zijn bewering dat hij in zijn land van herkomst niet kan overleven. Verder beantwoordt de bestreden beslissing de argumenten door verzoeker aangehaald in zijn aanvraag en het bijgevoegd typeformulier regularisatieaanvraag. Waar verzoeker in fine van zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel stelt dat er een motivering ontbreekt *“omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker”* dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat te concretiseren welke stukken hij heeft overgemaakt waarover hij in de eerste bestreden beslissing geen motivering terugvindt. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de eerste bestreden beslissing schragen. Dit klemt des te meer aangezien uit verzoekers betoog waarin hij stelt dat *“de bestreden beslissing (...) geen correcte redenen (...) bevat”* en *“de bestreden beslissing is dan ook onjuist”* blijkt dat hij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent en ze op inhoudelijk vlak bekritiseert. Hiermee wordt aangetoond dat de formele motiveringsplicht niet geschonden werd. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de

beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder de noemer "humanitaire redenen" aanhaalde dat hij in Marokko niet kon overleven, hier een beter leven kende, zijn broer hem hielp en hij goed geïntegreerd is (taalkennis, schoolgaand, vele vrienden, werkbereid enz). De bestreden beslissing antwoordt hieromtrent:

"Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands zou spreken, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft het argument dat betrokkene niet kan overleven in het land van herkomst: betrokkene legt geen enkel bewijs voor die zijn loutere verklaringen zouden kunnen ondersteunen.

Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het criterium andere prangende humanitaire situatie."

Dit motief is juist, vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk.

Verder kruiste verzoeker in het toegevoegd typeformulier regularisatieaanvraag het criterium "ononderbroken verblijf van vijf jaar + duurzame verankering" aan. Zoals de bestreden beslissing stelt voegde verzoeker geen enkel bewijs toe dat hij in België voor 18 maart 2008 een wettig verblijf had of geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om dergelijk verblijf te bewerkstelligen. Omdat deze voorwaarde één van de cumulatieve voorwaarden van het criterium 2.8.A is, weerlegt verzoeker evenmin het volgende motief van de bestreden beslissing dat draagkrachtig op zich is: *"Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009."*

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker het criterium 2.8.B niet aankruiste maar dat dit toch werd onderzocht en beantwoord in de bestreden beslissing met het motief: *"Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet."* Ook dit correcte motief wordt door verzoeker niet weerlegd. Bijgevolg toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht, en evenmin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan. De bestreden beslissing steunt op afdoende draagkrachtige motieven die steun vinden in het administratieve dossier en op kennelijk redelijke wijze zijn genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker op: *"Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991."*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 1/12/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft aangetoond dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen. Dat verzoeker zich geïnformeerd heeft bij tal van instanties, alsook bij zijn raadsman.

Dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden aangezien de kans op slagen quasi nihil is.

Dat zulks inderdaad ook blijkt uit de statistieken.

Dat indien een verzoek tot regularisatie enige kans op welslagen zou gehad hebben verzoeker inderdaad daadwerkelijk een poging zou ondernomen hebben waardoor huidige procedure overbodig zou zijn geweest.

Dat m.a.w. criteria worden opgelegd die niet ingevuld kunnen worden.

Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft.

Niemand wenst in de illegaliteit te blijven !

Dat zulks kan geclassificeerd worden onder de algemene noemer van "geloofwaardige poging".

Dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel geniet.

Bovendien werd de huidige regularisatieprocedure reeds maanden voordien aangekondigd zodat niemand nog een daadwerkelijke poging ondernam.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 1/12/2010.

Dat bovendien het typeformulier voor de regularisatieaanvraag bijzonder dubbelzinnig werd opgesteld.

Nergens werd vermeld dat de voorwaarden “cumulatief” vervuld dienden te worden; nergens staat het voegwoord “en” vermeld

Dat zulks voor de nodige verwarring zorgt

Dat verzoeker zich niet van de indruk kan ontdoen dat hij “hierdoor “in de val is gelopen”.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij werkbereid is en heel gemotiveerd is.

Dat hij niets liever zou willen dan op officiële basis tewerkgesteld te worden zodat hij eindelijk iets kan teruggeven aan zijn broer en diens gezin die hem steeds kosteloos kost en inwoon hebben gegeven.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat kandidaat-werkgevers weigerachtig stonden met betrekking tot het invullen van een arbeidscontract.

Verschillende kandidaat-werkgevers beperkten zich dan ook tot het afleveren van arbeidsbelofte, hetgeen hetzelfde resultaat oplevert.

Verzoeker beantwoordt dan ook wel degelijk aan de voorwaarden van de instructie. De intentie en de motivering van verzoeker is aanwezig.

Verzoeker moet bovendien vaststellen dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder de opschortende voorwaarde zodat deze opschortende voorwaarde thans nog ingevuld kan worden.

Het resultaat blijft hetzelfde.

Verder dienen de verwantschapsbanden van verzoeker en de lokale verankering van verzoeker mee in overweging te worden genomen.

Verzoeker bracht terzake alle nodige stukken naar voor, doch blijkbaar werden deze om de één of andere duistere reden niet weerhouden.

Aangaande de verwantschapsbanden brengt verzoeker zowel zijn geboorteakte naar voor als deze van zijn broer waaruit blijkt dat zij beiden geboren zijn uit dezelfde moeder en vader.

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is..”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewering als zou verzoeker een poging ondernomen hebben op geen enkele wijze gestaafd wordt door een document in het administratieve dossier. Verzoeker is niet in staat om hiervan enig bewijs te leveren en bij zijn verzoekschrift te voegen.

Met betrekking tot de voorwaarden van criterium 2.8.A, heeft verwerende partij de eer te stellen dat het vademecum "Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet" - luidt als volgt: "a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief) :

1) U verblijft minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009) .

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) ;

- een geloofwaardige poging ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen.

De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard):

- Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen;

- Kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben;

- Het werkverleden in België en de werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de Gewesten vastgelegde knelpuntberoepen, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden als zou het niet duidelijk zijn dat de voorwaarden vermeld in criterium 2.8.A cumulatief zijn. Een eenvoudige lezing van het vademecum bewijst immers het tegendeel.

Met betrekking tot criterium 2.8.B heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract kon voorleggen. Zoals duidelijk blijkt uit de instructies is het voorleggen van een arbeidscontract onontbeerlijk opdat aanspraak gedaan kan worden op dit criterium. Het werkbekwaam zijn of het voorleggen van een arbeidsbelofte, is niet voldoende. Verzoeker houdt verkeerdelijk voor als zou een arbeidsbelofte hetzelfde zijn als een arbeidsovereenkomst. Een eenvoudige lezing van de instructie is voldoende om te begrijpen dat dit niet het geval is.

Het tweede middel is niet ernstig. “.

2.2.3. Het middel faalt naar recht voor zover daarin verwezen wordt naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van gerechtelijke beslissingen aangezien te dezen administratieve rechtshandelingen het voorwerp van het beroep uitmaken.

Voorts bekritiseert verzoeker in dit middel de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing zodat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad verwijst naar de bespreking van dit onderdeel in het eerste middel en herneemt deze.

Dienaangaande dient enkel te worden toegevoegd dat het typeformulier geenszins dubbelzinnig is omdat uit de daarin gebruikte zinsnede *“ononderbroken verblijf van vijf jaar + duurzame verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden: (...)”* duidelijk blijkt dat het om cumulatieve voorwaarden gaat nu de zin gebruik maakt van het “+” teken enerzijds en anderzijds vermeldt dat moet voldaan zijn aan *“voorwaarden”*, zijnde een meervoud. Bovendien en ten overvloede kan verwezen

worden naar de opmerking in de nota die op juiste wijze verwijst naar het vademecum met verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 en uitdrukkelijk stelt dat het om “cumulatieve” voorwaarden gaat. De opmerking van de verwerende partij is dienaangaande correct en wordt hernomen. De indrukken van verzoeker en wil tot werkbereidheid, diens integratie en redenen waarom voordien geen poging werd ondernomen om een legaal verblijf te bewerkstelligen doen hieraan geen afbreuk en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker toont geenszins in concreto aan welke stukken zouden kunnen leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet correct werd genomen, welke motieven onjuist zijn of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen.

Tot slot merkt de Raad nog op dat met de stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift die evenwel niet werden kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kan gehouden worden nu de Raad zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Aldus kan geen rekening gehouden worden met de geboorteakten die worden bijgebracht of met het schrijven van 12 januari 2011.

Met verwijzing naar hetgeen uiteen werd gezet bij de bespreking van het eerste middel, acht de Raad het tweede middel ongegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen.

Dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet genieten.

Dat verzoeker zich tevens op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name dat hij werkbereid is en bijzonder gemotiveerd is, een verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen arbeidsovereenkomst zou hebben voorgelegd.

Verzoeker merkt vooreerst op dat een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is met name dat iemand slechts kan tewerkgesteld worden van zodra hij geregulariseerd is .

Dat een werkbelofte of de bewering dat hij een arbeidscontract heeft aangeboden gekregen dezelfde uitwerking heeft als de vereiste arbeidsovereenkomst die dient te worden neergelegd.

Beiden kunnen in geen geval een aanvang nemen zolang verweerster geen positieve beslissing neemt tot machtiging tot verblijf.

Bovendien zou het voor verzoeker veel gemakkelijker en praktischer zijn om te solliciteren voor een job als hij zijn machtiging tot verblijf reeds in handen heeft

Immers, wie wil een illegaal aanwerven?

De talrijke misbruiken zijn hier dan ook vreemd aan.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst.

Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie.

Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij

hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst voor werkgelegenheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend.

Ook in huidige situaties waarbij verweerster beslist om een beslissing te nemen tot gegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8..B. dient de betrokkene in kwestie op dat ogenblik zich te begeven naar de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid met de beslissing van verweerster, waarop de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid pas dan actie onderneemt en de betrokkene een blanco arbeidsovereenkomst overmaakt, en de nodige documenten die dienen ingevuld en ondertekend worden.

Het is absoluut niet zo dat de arbeidsovereenkomst die is voorgelegd in het kader van de regularisatie dient aangewend te worden voor de aanvraag voor afgifte van een arbeidskaart.

De betrokkene kan in principe na de beslissing van verweerster een totaal nieuwe toekomstige werkgever aangeven voor de afgifte van een arbeidskaart zodat eigenlijk het onderzoek van verweerster mbt tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure een maat voor niets is.

Dat een werkbelfte of de loutere bewering dat hij een arbeidscontract aangeboden heeft gekregen dan ook in aanmerking dient te komen die eveneens onder de opschortende voorwaarde geldt.

Dat het in casu geen loze bewering betrof.

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om een arbeidsovereenkomst in te dienen nadat hij geregulariseerd is zoals de Federale Overheidsdienst voor Werkgelegenheid ook doet.

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen."

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewering als zou een arbeidsbelofte hetzelfde zijn als een arbeidscontract niet gevolgd kan worden. Immers, Een arbeidsovereenkomst is een overeenkomst op grond waarvan een werknemer ten behoeve van de werkgever onder diens leiding persoonlijk arbeid verricht en de werkgever de werknemer hiervoor beloont. In een arbeidscontract wordt een regeling omtrent de rechtspositie en de rechten en plichten van zowel de werknemer als de werkgever opgenomen; o.a. de werkzaamheden, de vergoeding, een proeftijd, de termijn van het contract, andere bedingen. Dit is niet het geval met een arbeidsbelofte. Bovendien wordt er een modelarbeidscontract voorzien bij de instructies. Het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de criteria 2.8.A en 2.8.B staat ontegensprekelijk vast, waardoor xhet voordeel genieten van twijfel' irrelevant is.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cfr. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen" (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Het derde middel is niet ernstig."

2.3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar verzoeker opnieuw de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk valt onder de toepassing van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij moet kunnen genieten "van het voordeel van de twijfel" en inzake de toepassing van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 opnieuw een uitgebreid betoog afsteekt inzake zijn werkbelfte en beweringen omtrent aanbiedingen van een arbeidscontract, verwijst de Raad naar de bespreking van de voorgaande middelen. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een procedure die verwerende partij had moeten opstarten daar deze procedure blijkens het betoog van verzoeker zelf enkel van toepassing is op arbeidsovereenkomsten en hij geen arbeidscontract heeft overgemaakt. De Raad ziet niet in op welke wijze verwerende partij, zelfs bij het vervullen van de onderzoeksplicht zoals verzoeker het schetst in zijn verzoekschrift, tot een anders-luidende beslissing had kunnen komen, gelet op het ontbreken van een arbeidscontract.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen noch op het criterium 2.8.A noch op het criterium 2.8.B. aangezien enerzijds geen geloofwaardige poging wordt aangetoond om een wettig verblijf te bekomen en anderzijds geen arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd maar slechts een bewering wordt geuit.

Dat enerzijds verzoeker naar het bovenvermelde verwijst waar personen die een arbeidsovereenkomst voorleggen wel in aanmerking kunnen komen voor geregulariseerd te worden en personen die een werkbefoete voorleggen of louter beweren over een arbeidscontract te kunnen beschikken niet.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel, te meer daar verzoeker thans wel een arbeidsovereenkomst voorlegt.

Dat immers beiden overeenkomsten zijn onder de opschortende voorwaarde en personen slechts kunnen tewerkgesteld worden wanneer zij eerst een positieve beslissing krijgen om geregulariseerd te worden.

Dat bovendien de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure niet moet aangewend worden voor de afgifte van een arbeidskaart en betrokken personen na de beslissing van verweerster een andere arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid zodat verweerster ten onrechte wel een arbeidsovereenkomst in aanmerking neemt en een werkbefoete of een loutere bewering niet.

Immers is het aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid om de nodige documenten af te geven die noodzakelijk zijn voor een afgifte van een arbeidskaart zodat verzoeker weldegelijk in aanmerking komt om geregulariseerd te worden en zijn toekomstige werkgever bereid is om hem in dienst te nemen nadat hij geregulariseerd te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

Bovendien had verzoeker hangende het onderzoek uitgenodigd kunnen worden door verweerster om vooralsnog een arbeidsovereenkomst naar voor te brengen.

Thans wordt verzoeker voor een voldongen feit geplaatst zonder enige mogelijkheid tot aanvulling en/of verweer.

Dat voor deze categorie van personen minstens een herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden.

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan.

Verweerster had ook voor deze personen de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen of deze minstens uit te nodigen vooralsnog een arbeidsovereenkomst over te maken. Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat slechts de bering werd geuit, de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de voorwaarden van de gestelde criteria en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudige verzoek van verweerster had kunnen rechtgezet worden.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.

Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een verzoek tot regularisatie (met evt een bevel om het grondgebied te verlaten) hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden.

Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Immers is verzoeker te goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België (minimum 5jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt, men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend is en zorgt voor een ongelijke behandeling.

Dat indien verzoeker zulks op voorhand had geweten, hij uiteraard een regularisatieverzoek had ingediend.

Dat het laatste middel dan ook ernstig is en gegrond.”

2.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker

beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat aanvragen gepaard met een arbeidscontract verschillend behandeld worden dan aanvragen zonder arbeidscontract. Het loutere feit dat de instructie voorziet in voorwaarden die vervuld dienen te worden, vormt op zich geen discriminatoire situatie. Bovendien heeft verzoeker zich beroept op het criterium 2. 8A en 2.8.B waaruit blijkt dat hij op de hoogte was van de voorwaarden gesteld in deze instructie. Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het feit dat hij bij zijn verzoekschrift een arbeidscontract toevoegt doet geen afbreuk aan de geldigheid van de genomen beslissing, daar verwerende partij enkel rekening kon en diende te houden met de elementen die op het moment van de nemen van de bestreden beslissing kenbaar waren.

Het vierde middel is niet ernstig. “.

2.4.3. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een lange periode in illegaal verblijf vertoefd hebben op het Belgisch grondgebied zonder hun aanwezigheid kenbaar te maken en vreemdelingen die gedurende de lange periode dat ze op het Belgisch grondgebied vertoefden hun aanwezigheid en hun wil om hier op legale wijze te vertoeven kenbaar gemaakt hebben aan de Belgische autoriteiten door een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Met zijn uitleg waarom hij destijds geen regularisatieprocedure heeft opgestart en zichzelf *“ter goeder trouw”* acht omdat hij geen poging ondernomen heeft tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf, toont verzoeker geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel aangezien hij niet met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker toont evenmin aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid in deze van vreemdelingen die een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen op grond van werk en duurzame bindingen het overleggen van een arbeidscontract vereist en aldus een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een arbeidsovereenkomst voorleggen en deze die beweren een arbeidscontract te kunnen verkrijgen of slechts een werkbelofte overmaken. Verzoeker kan niet dienstig de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren indien de oorzaak van de verschillende behandeling gelegen is in zijn eigen nalatig optreden, door geen arbeidsovereenkomst over te maken. Waar verzoeker van de verwerende partij verwacht dat zij hem diende uit te nodigen om *“vooralsnog een arbeidsovereenkomst naar voor te brengen”* komt het de Raad voor dat het de aanvrager van een gunstmaatregel zelf toekomt om zorgvuldig te zijn en bij de aanvraag om verblijfsmachtiging alle dienstige stukken te voegen of nadien uit eigen beweging *“hangende het onderzoek”* deze alsnog over te leggen. De bewijslast ligt in deze bij verzoeker en het komt de verwerende partij niet toe om in geval van lacunes in de bewijsvoering contact op te nemen met de vreemdeling teneinde hem toe te laten alsnog de vereiste stukken over te maken. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij moet kunnen genieten van *“minstens een herstel-regularisatieprocedure”* maar dit is een aangelegenheid die behoort tot de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij waarover de Raad zich niet vermag uit te spreken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954), wat zij in casu gedaan heeft.

Voor het overige verwijst de Raad nog naar de bespreking van de vorige middelen.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN